

Quatre autocars, quatre

Estel solitari

Amable director, desconec del peu que calces, políticament parlant. Però per les magnífiques Pautes que escrius en aquesta revista –em trec el barret!–, dedueixo que no estàs per romanços, que el que t’interessa de debò són les coses fonamentals, com ara la llibertat en majúscules. Vet aquí un bé escàs. Qui es cregui que vivim en un món lliure, va arriat. Només una petita mostra de com els governants es pixen en els Drets Humans: segons Amnistia Internacional, la llibertat d’expressió pateix algun tipus de restricció en més de 90 països. I parlant de llibertat i de Drets Humans, ja fa temps que al nostre país creix la bullida de l’independentisme. Crec de justícia dir que, fins fa quatre dies, qui duia la torxa de la independència de Catalunya, pràcticament en solitari i sentint-se dir de tot menys guapos, són la gent d’ERC. Ara, sortosament, una riuada de ciutadans s’han apuntat a dur aquesta torxa. Quan els meus nets em van dir que l’11 de Setembre sortirien de Riudoms cap a la manifestació de Barcelona quatre autocars –quatre!–, vaig quedar impactat. I veient-los amb quina il·lusió i amb quina fe preparaven les estelades, confesso que vaig plorar d’emoció. De bona gana m’hi hauria apuntat, però, xiquet, les cames ja em fan figa i, com el president Mas, vaig ser-hi en esperit. Per sort, la societat

actual pot expressar i defensar les seves reivindicacions sense les pors i les prohibicions que la dictadura franquista ens va imposar a diverses generacions, i que ens van marcar a foc per sempre més. Estic fervorosament a favor de la independència de Catalunya, però no em faig gaires il·lusions. La independència en què jo crec és

“Com ha dit l’Assemblea Nacional de Catalunya, organitzadora de la manifestació, ara és l’hora dels polítics. El clam d’independència dels manifestants era clar i concís, sense ambigüitats”

sinònim de llibertat. Llibertat per a decidir com volem viure individualment i col·lectiva. Llibertat per a decidir quines són les nostres prioritats en sanitat, ensenyament, benestar social o solidaritat. Com ens regim políticament, com ens administrem, què fem amb els nostres diners... L’11 de Setembre

sortiren al carrer 1,5 milions de persones demanant la independència del nostre país. Com ha dit l’Assemblea Nacional de Catalunya, organitzadora de la manifestació, ara és l’hora dels polítics. El clam d’independència dels manifestants era clar i concís, sense ambigüitats. Sabran, però, els polítics actuals estar a l’altura de les circumstàncies i respectar la voluntat popular? Tinc els meus dubtes, Més aviat crec que cadascú tirarà per la seva banda i, com fan sempre, convertiran aquella munió de catalans i catalanes, i el nostre somni col·lectiu, en un mar de vots que intentaràn pescar sigui com sigui. Per una vegada a la vida, m’agradaria equivocar-me, sobretot per als meus néts. La única cosa que fa que vegi tot això amb un cert optimisme, és que cada vegada som més ciutadans i ciutadanes que creiem en la necessitat imperiosa d’independitzar-nos d’Espanya i que som capaços de sortir al carrer a proclamar-ho als quatre vents. I els ajuntaments, consells comarcals diputacions, etc., haurien de fer el mateix.

En una paraula, cal que tot això es tradueixi en decisions polítiques fonamentals, com ara que els partits ho incloguin als seus programes electorals. Torno als meus dubtes de gat vell: juraria que algun líder polític dels que van donar suport a la manifestació ja ha començat a tirar aigua al vi. Ai! »